

и само бурята когато въ бясъ расклати
земята, заедно съ дружини си крилати,
той вихренъ ^{амб} се извий кръзъ черните мъгли,
мълнионосенъ. Тамъ вълшебно ромоли,
изврялъ средъ дворите сарайски, животворенъ
потокъ, и който пий отъ него, вмигъ отворенъ
е нему смисълътъ на всичките неща.
Запазени сж въ тезъ сарай, отъ света
на скрито, семките на билки най-отбрани,
отъ самодивите въ потайна доба брани.
И всяка пролетъ, шомъ повей долняка благъ,
шомъ по вършините затае зимний снягъ,
шомъ стоплената гръдъ на рудините равни
задиша пàри, и отъ югъ вериги бавни
извиятъ жерави — при първите зори,
тезъ скрити семена изъ-дънъ отъ пещери
изнасятъ пакъ на святъ самите самодиви
и ги разсяватъ по ливади мочурливи,
по своите падалà и хорища... Взгъмжътъ
тогава тезъ места отъ хора — бхтятъ пътъ,
Богъ знае чакъ отъ де, недъгави и хили,
на ръце носени, или съ последни сили
сами дотъртрани до тамо. Тяхъ една
надежда ги крепи: когато семена
врачовни вилите низъ въздуха разсеятъ,
надъ тяхъ да паднатъ — и недъзи имъ развеятъ...
Лежжтъ те тамо въ мразъ и киша и мъгли —
и не единъ недъгъ надежда изцели.

Усамотено блянъ бленували отъ века,
нестряскани до днесъ отъ гласъ на човека,
въ почуда сепнати отъ своя вещи сънъ,
усоите сега се вслушаха: — изъ дънъ
далечните гори те шумъ таинственъ счуха
и топотъ непознатъ, каточе бура глухо
отъ невиделища да иде срещу тяхъ.
И те съгледници, во прязношенъ уплахъ,

11 от

Купи нещо... и когато се се
с грохотъ надъ воняща и в
къ докучу сурови и много да
го издънъ — облежъ и мър. и
връзки некаса